

319

USTAWA

z dnia 19 lipca 1990 r.

o zmianie ustawy o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania oraz zmianie niektórych innych ustaw.

Art. 1. W ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. z 1988 r. Nr 28, poz. 196, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 i Nr 48, poz. 261 oraz z 1990 r. Nr 17, poz. 99) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Ustawa, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, określa zasady tworzenia zakładowych systemów wynagradzania w zakładach pracy, do których nie stosuje się przepisów o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w sferze budżetowej, zwanych dalej „zakładami pracy”.

2. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do zakładów pracy, dla których zasady tworzenia zakładowych systemów wynagradzania określają przepisy szczególne.

3. Zakład pracy objęty postępowaniem likwidacyjnym lub upadłościowym nie może wprowadzać zakładowego systemu wynagradzania, o którym mowa w rozdziale 2.

4. W jednostce prowadzącej działalność gospodarczą, w której skład wchodzi więcej niż jeden zakład pracy, zakładowy system wynagradzania, o którym mowa w rozdziałach 2 i 3, może obejmować wszystkie lub niektóre zakłady pracy tej jednostki.”;

2) w art. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) „najniższym wynagrodzeniu” — rozumie się przez to najniższe wynagrodzenie określone przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy”;

b) dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) „zakładowej organizacji związkowej” — rozumie się przez to wszystkie organizacje związkowe działające w zakładzie,

8) „pracownikowi” — rozumie się przez to także osoby zatrudnione w niepełnym wymiarze czasu pracy”;

3) w art. 6 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Porozumienie może ustalić, że wprowadzanie w zakładowym systemie wynagradzania zmian polegających na podwyższeniu wysokości ustalonych w porozumieniu składników wynagrodzenia nie wymaga uzyskania opinii przewidzianej w ust. 2 i 4.”;

4) w art. 7:

a) w ust. 3 pkt 1 skreśla się,

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Zasady wynagradzania kierownika zakładu pracy i tymczasowego kierownika zakładu pracy określa organ powołujący tego kierownika, z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Zasady wynagradzania dyrektora przedsiębiorstwa państwowego, powołanego przed dniem 21 marca 1990 r., do którego mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1987 r. Nr 35, poz. 201, z 1989 r. Nr 10, poz. 57 i Nr 20, poz. 107 oraz z 1990 r. Nr 17, poz. 99), określają odrębne przepisy.”;

5) w art. 8:

a) w ust. 1 wyrazy „ze skutkiem na koniec roku kalendarzowego” skreśla się,

b) w ust. 7 wyrazy „Radę Ministrów” zastępuje się wyrazami „Ministra Pracy i Polityki Socjalnej”;

6) w art. 9 ust. 3 skreśla się;

7) w art. 10:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wynagrodzenie pracownika za pełny miesięczny wymiar czasu pracy nie może być niższe od najniższego wynagrodzenia.”;

8) w art. 11:

a) ust. 2 i 5 skreśla się;

b) w ust. 6 wyrazy „ust. 1—5” zastępuje się wyrazami „ust. 1, 3 i 4”;

9) art. 12 skreśla się;

10) art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Art. 13. Porozumienie może wprowadzić dodatek funkcyjny z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej, określając jego wysokość oraz zasady przyznawania.

Art. 14. 1. W wypadkach i na warunkach określonych w odrębnych przepisach, z uwzględnieniem ust. 2, pracownikowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę:

1) w godzinach nadliczbowych,

2) w porze nocnej,

3) w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych.

2. Wysokość dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, ustala porozumienie, z uwzględnieniem art. 15.”;

11) art. 16 i 17 skreśla się;

12) art. 19—21 otrzymują brzmienie:

„Art. 19. Porozumienie może wprowadzić dodatek za staż pracy, określając jego wysokość oraz zasady ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nabycia prawa do tego dodatku, a także zasady jego obliczania i wypłacania.

Art. 20. 1. Porozumienie może wprowadzić nagrodę jubileuszową, określając jej wysokość oraz zasady ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do tej nagrody, a także zasady jej obliczania i wypłacania.

2. Jeżeli porozumienie nie określi zasad ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania, stosuje się powszechnie obowiązujące w tym zakresie przepisy.

Art. 21. 1. Pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna, zwana dalej „odprawą”, w razie rozwiązania stosunku pracy w związku z nabyciem przez tego pracownika prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej; zasady przyznawania odprawy oraz jej wysokość określa porozumienie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Emeryci i renciści ponownie zatrudnieni nie nabywają prawa do odprawy.

3. Odprawa przysługująca pracownikowi zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być kwotowo niższa od najniższego wynagrodzenia obowiązującego w dniu rozwiązania stosunku pracy w związku z nabyciem przez tego pracownika prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej.”;

13) w art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakładowa umowa zbiorowa określa zakładowy system wynagradzania, uwzględniając przepisy art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 3—6, art. 9 i 10 ust. 2, art. 11 oraz art. 21 ust. 2 i 3.”;

14) art. 30 skreśla się;

15) w art. 31 po wyrazach „tej umowy” przecinek zastępuje się kropką, a wyrazy „a do zakładów pracy, o których mowa w art. 1 ust. 4 — z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy obejmującego te zakłady.” skreśla się.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy w art. 241:

1) § 3 skreśla się,

2) w § 5 wyrazy „obowiązujące w dniu 1 stycznia danego roku” skreśla się.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1988 r. Nr 30, poz. 207, z 1989 r. Nr 20, poz. 104, Nr 29, poz. 154 i Nr 34, poz. 178 oraz z 1990 r. Nr 30, poz. 179 i Nr 34, poz. 198):

1) w art. 130 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podstawę ustalenia wysokości zasiłków stanowi kwota najniższego wynagrodzenia pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy.”,

2) w art. 131 w ust. 3 wyrazy „zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy” zastępuje się wyrazami „pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy.”

Art. 4. 1. Do dnia 31 grudnia 1990 r. przez najniższe wynagrodzenie, przyjęte w zakładowym systemie wynagradzania za podstawę naliczania wysokości składników wynagrodzenia oraz innych świadczeń, rozumie się najniższe wynagrodzenie obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Zakładowy system wynagradzania może określić kwotowo wysokość składników wynagrodzenia oraz innych świadczeń naliczanych dotychczas w relacji do najniższego wynagrodzenia albo przyjąć inną podstawę ich wymiaru niż wymieniona w ust. 1 lub ustalić, że podstawę ich naliczania stanowi najniższe wynagrodzenie określone przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Wysokość wynagrodzeń i świadczeń, o których mowa w art. 15, 18 i 21 ustawy wymienionej w art. 1, nie może być kwotowo niższa od wynikającej z przepisów tej ustawy.

Art. 5. Przepisy wydane na podstawie dotychczasowego art. 30 ustawy, o której mowa w art. 1, mogą być stosowane w zakładowym systemie wynagradzania do dnia 31 grudnia 1990 r.; przepis art. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. Minister Pracy i Polityki Socjalnej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*